

Min tid på F10

Nedtecknat av Tage Franzén

Som stationsvakt

Ängelholm 25 maj

Jag var anställd på F10 åren 1943 till 1947 och började på Bulltofta som volontär i samma kull som bl.a. Henry Olsson. Jag slutade som furir när kontraktet gick ut 1947 och blev polis i Göteborg där jag pensionerades som kriminalinspektör 1988.

Första åren på F 10 tjänstgjorde jag både på kasern och vid stationsvakten.

Jag gick på stationsvakten, som det hette. Vi hade alltid en ståndpost innanför grinden till området och en patrullerande bakom hangarena.

Vid ett tillfälle gick jag på plattan bakom 2 div. där det var en körväg ner till verkstaden och trafiktornet. Översten kom cyklande på plattan fram till körvägen. Enligt instruktionen skulle vi begära ID-koll av alla som tänkte använda vägen. På långt håll gjorde jag stopptecken och begärde ID-kort. "Zacke" stannade. "Översten ska lägga ID-kortet och gå 10 meter därifrån" sade jag och han lade ned kortet och jag gick fram och tog upp det. Han kom då fram och ville ha tillbaks kortet men jag förklarade att så fick det inte gå till utan jag skulle läsa det först. Han försökte då ta min pistol. Jag gick något steg bakåt och han följde efter med avsikt att ta pistolen. "Nej, nej" skrek jag. "Mitt vapen".

"Jag måste kalla ut patrull", skrek jag. Han gav sig inte utan kom igen. Jag sköt då två skott i luften för att påkalla hjälp. Han kom mot mig. Jag sköt ytterligare ett skott i marken framför hans fötter. "Står du och skjuter också din drummel", skrek han. Just då kom vaktchefen med två man springande på plattan. Vad som sedan hände vet jag inte, i varje fall hörde jag aldrig någonting om den händelsen.

För mig var det obegripligt att vi skulle handla så, att alla skulle kollas. Vår chef skulle vi väl känna igen. Jag är glad att jag inte lät honom försöka ta pistolen. Det hade kunnat sluta lika olyckligt som det senare hände vid vår förläggning vid vattentornet där en värnpliktig blev dödad vid övning.

Min tid på F10

Nedtecknat av Tage Franzén

Pressa mig

Ängelholm 26 september 2008

Zacke hade ett "ont öga till mig" eller som jag förut berättat angående mössan på Stortorget i Malmö.

Vid ett tillfälle hade vi volontärer klagat på någonting hos ledningen. Jag kommer inte ihåg vad. Uppställning på led utanför 2a div. ute på Bulltofta (en bild av oss finns i någon bok har jag sett och bilden är skuren precis intill mig). Zacke ville ha svaret att allt var bra. Han frågade flera gånger. Joo, vi klagar. Ett samstämmigt svar var att "vi klagar". Han kallade fram mig framför truppen. "Stirrar mig rakt i ögonen. Är det rätt det ni säger". "Ja, överste" skrek jag allt vad jag kunde. Han var inte nöjd med svaret. Han försökte skrämma mig till ett annat svar. "Är det rätt som ni säger". "Ja, överste" skrek jag igen.

Min tid på F10

Nedtecknat av Tage Franzén

Respekt

Ängelholm 9 juni 2008

Jag tror att "gubben", som vi sa, hade en manisk skräck för att alla inte skulle ha respekt för honom. Han ville ha ordning och reda men ibland gick det för långt. Alla skulle hälsa med en perfekt honnör. Han gjorde fel i bland. En gång råkade jag gå förbi honom på hörnet Lunda – Vattenverks-vägarna.

Jag gick bara förbi och hälsade. Han stod tillsammans med ett armébefäl. Av de ord jag hann uppfatta verkade det som om Zacke var upprörd och sade någonting om att "man skall ha respekt för . . . "jag tillhör inte d i t" . . . o.s.v.

Jag uppfattade saken som att Zacke hade stoppat ett befäl från ett arméförband och gett sig på honom av någon anledning.

En lördag gick jag på Stortorget i Malmö i permissionsuniform (den skulle alltid vara på om vi var i stan). Mitt bland människorna på torget gick han rakt på mig och slet av mig skärmmössan och kände efter om jag hade fjädern i den. Mössorna skulle se ut som det nuvarande östblockets mössor. Fjädern skulle sitta kvar och spänna ut mösskullen. (hangardäck) Vi lurade honom genom en enkel manipulation. Fjädern satt som den skulle men höll inte mössan så hårt spänd som det var tänkt. Vi ville väl ha en mera amerikansk stil tror jag men det hade vi inte. För stora mössor tyckte vi. På torget kände han bara efter att fjädern satt i sen fick jag mössan tillbaka under ett underligt grymtande. Vad malmöborna tänkte är det ingen som vet.

Min tid på F10

Nedtecknat av Tage Franzén

En övning som slutade olyckligt

Ängelholm 28 maj 2008

I en annan berättelse nämnde jag något som hände nära förläggningen vid vattentornet i Kirseberg. Alla gamla F 10-re vet att 1:a divisionen låg på Floragatan eller gatan intill. Jag kommer inte ihåg namnet och 2:a div i vattentornet på Nya Vattenverksvägen. Där låg jag från 1944.

Vi hade övning i vaktjänst i lilla parken intill. Uppställning på led på grusplätten utanför ingången. Alla pistoler skulle vara utan magasin och slutstycket tillbakadraget så att man såg patronläget. Vapnet var alltså oladdat. Chefen för gruppen gick förbi och såg på alla vapnen. Allt verkade bra. Men som fanjunkaren sa i bland "fan kan ha laddat". Det var just så det var vid detta tillfälle eller vad ska man tro. Just när vi var klara att fortsätta ut i parken anmälde sig en värnpliktig för chefen. Han kom på cykel från att ha gjort natten i stationsvakten ute på flygfältet. Han följde med ut i parken och tyvärr blev det han som togs ut att figurera som vakt vid ett träd som blev en fiktiv vaktkur. En furir kom i civila kläder och ville passera vakten som försökte stoppa honom. Jag såg inte händelsen vid trädet eftersom jag stod längre bort i parken, men förstod att något hänt. Jag hörde ett skott och rösters aktivitet intill trädet. Efter några minuter avbröts övningen och vi skulle återgå till våra logement.

Senare, ryktesvägen, fick vi veta att en furir Jönsson hade tänkt att ta sig förbi den värnpliktige vakten. Handgemäng uppstod när Jönsson utan vidare ville gå förbi och fortsätta in på bevakat område. Han försökte ta pistolen från vakten och ett skott gick av som träffade den värnpliktige i magen med svåra inre skador. Han avled omedelbart. Omständigheterna gjorde att han blev skjuten med sig egen pistol.

Jönsson tog händelsen mycket hårt. Pojkens föräldrar var från en mindre ort utanför Malmö och var på F 10 några gånger. Krisgrupper fanns inte på den tiden. Det fick vi klara själva med hjälp av kolleger till Jönsson.

Min tid på F10

Nedtecknat av Tage Franzén

Inspektion under lektion

Ängelholm 26 september 2008

Vid ett annat tillfälle hade vi undervisning i en lektionssal på Kirsebergsskolan. Zacke kom helt plötsligt in i salen. Läraren blev så nervös att han skrek givakt medan vi satt på stolarna. Alla flög upp medan stolarna välte bakåt. Jag råkade få min stol i knävecken med följden att jag inte stod rak. Han gick i mittgången och kollade alla raderna och mig såg han genast. Jag stod som en krokig spik med stolen i knävecken. ”Sträck på dig” sa han och pekade och det gjorde jag med resultatet att stolen välte med ett väldigt skrammel i den tysta salen men då hade han redan försvunnit samma väg som han nyss kommit. Jag har tänkt många gånger "ont öga" kan det vara så enkelt att jag var den ende med bruna ögon bland alla "blåögda" pojkar. Jag var lätt att känna igen.

Min tid på F10

Nedtecknat av Tage Franzén

Vapenutbildning

Ängelholm i september 2008

När jag skrev om Clark Olofsson nämnde jag något om att pressen var kritisk mot polisens sätt att hantera sina vapen. Jag höll med. Jag tror att utbildning i vapenhantering har varit bristfällig inom polisen på en del distrikt. Det grundliga och i många fall monotona inövandet som vi fick som varit anställda vid försvaret försämrades med åren.

Jag anställdes vid Flygvapnet året 1943 och har genomgått en hård och tjugig väg för vapenhantering. Det första vapnet var ett mauser gevär modell 97 och avsett för skydd mot angrepp mot flottiljen. För oss själva hade vi en tung och kraftig grovkalibrig Huskvarna pistol modell 40.

Tyskarna var på krigsfot bara några mil från oss. Vi skulle alltid bära koppel och vapnet i hölster under tjänstetid även när vi var i matsalen och till och från denna på gatorna på "Backarna" i Malmö. Många av oss gick in i bageriet på vägen åter till logementen och köpte kakor. Flygvapnet bjöd inte så ofta på det som var sött. Det ordnade vi själva. Alla gick alltså med skarpladdade vapen. Det tänkte vi inte på.

Nu till utbildningen som började i lektionssalen med flera timmar teori. Där fick vi lära oss att hålla geväret, vad korn och sikte var, sikta mot en tavla, vad grovt och fint korn var. Lägga an och sikta, i rät linje från ögat via siktet och kornet och då det absoluta ögonblicket var inne krama av skottet. Bom eller tavelträff var underkänt ute på skjutbanan i kanten på Bulltofta flygfält. Rena exercisen. Tio tavlor var uppsatta ca 100 meter från en vall som var 25 cm hög där vi skulle ligga och skjuta, och med ett stöd där gevären skulle läggas. Tio man uppställning på led, "marsch"! "Halt" mitt för vallen. "Vänster om, Tre steg framåt. Lagg gevär. Intag skjutplats. Färdig ställning med gevär för skjutning". Vi låg nu på vallen med tavlorna framför. "Ladda". Tio patroner på en laddningsram. Trycka ner skotten i magasinet. Allt detta hade vi gjort i lektionssalen men då var patronerna attrapper av järn. Nu var det mässingshylsor och kulorna av trä, så kallat lösa skott med en träplugg i stället för kula av metall. Mindre krut och träplugg som splittrades när den lämnade loppet. Det small nästan som skarpa skott. En skytt i taget sköt och instruktören stod bakom och såg på hur vi gjorde. Det tog tid men det hade vi gått om. Marsch hem en kilometer till matsalen för middag. En kort rast. Uppställning och åter marsch till skjutbanan, men nu var vi mogna att använda skarp ammunition. Instruktören kollade att alla gevären låg på stödet med vänster sida upp så att han såg att alla gevär var säkrade. Ett skott och sedan springa fram till tavlan och kontrollera. Med en bit krita markerade vi våra hål, snurrade kritbiten i hålet, kritik sedan i bästa fall för fint eller för grovt korn. Sämst var bom eller tavelträff. Åter till våra gevär och sköt ett skott igen och så höll vi på med ett skott i taget. Vi markerade varje skott för att känna igen det nya. Det kan ju hända träff i samma hål men nog osannolikt att det händer. Nu var vi klara med modell 97.

Samtidigt fick vi lära oss skjuta med pistol HVA modell 40. Det var det vapen vi alltid bar på oss i koppel och hölster men den var även farlig för oss själva. Pistolen var ett mycket lätt och kort vapen och vi höll det i ena handen. En liknande genomgång hade vi med detta vapen som med modell 97, men med ännu mer betoning på säkerheten.

Nästa år fortsatte övningarna med kulsprutepistolen (kpist) som var ett mycket farligare vapen att använda. Vapnet var kort och lätt att använda. Laddat med 30 patroner i ett magasin och

det skjuter så länge man håller inne avtryckaren. Farligt i en risig och svår terräng bland kvistar och grenar om vi skulle använda vapnet i skogen.

Min tid på F10

Nedtecknat av Tage Franzén

Vakten

Ängelholm i september 2008

En liten förklaring angående postställen och det då geografiska läget. F 10 i Malmö kan delas upp i tre enheter. En förläggning med matsal och förråd vid Vattentornet och Kirsebergsskolan. Förläggningar/vakten där och i nybyggda vanliga bostadsfastigheter. Hangar området ca 1 km därifrån, Vattenverkvägen, öster ut. Verkstaden med flygledartornet in mot villa området och nog ca 2-300 meter från hangarerna. Söder om flygfältet kanske där IKEA ligger nu.

Vid verkstaden/tornet fanns också en grind men ingen vakt. Hangarerna var tre med en personaldel framför och en platta bakom ut mot flygfältet. Området hade dessutom en kansli barack och en för vakt/beredskaps personal. Jag har bara minne av två vaktkurer. En vid vattentornet och den vid infarten till hangarområdet. Ingen för oss som gick på plattorna. Nog en vid skolan men ingen utanför 1:a Div. på Floragatan ? Då vi hade den vakten skulle vi patrullera upp till Vattenverksvägen och bort till det huset där vi volontärer låg. Ett nytt bostadshus som jag har glömt adressen till låg närmare kyrkan men på andra sidan Vattenverksv. Det låter inte osannolikt de kalla vintrarna på 40-talet, att vi inte hade något skydd, men det var nog så. 20-åringar skulle klara det. Jag minns inte att jag frös men det har jag starkt minne av senare i livet på gatorna i Göteborg. 1:a Div. förläggning har jag ett särskilt minne av som jag kan återkomma till. Kanske fanns det en kur vid skolan. Minnet sviker mig efter sextio år.

Själva berättelsen:

F 10 hade två vaktställen. Den ena vid förläggningen i Kirsebergsskolan och den andra som stationsvakt ute vid flygfältet. Där hade vi en vaktlokal i baracken vid grinden in till området. Första året var vi volontärer och fick ofta gå vakt. Jag tror vi gick i tvåtimmarspass och avlösningen gjordes med en avlösnings patrull. En chef, ofta en vicekorpral. som kom med två värnpliktiga eller en av oss. Ute på Bulltofta hade vi två postställen, en innanför grinden och en bakom hangarerna där vi patrullerade samt hade ansvaret för körvägen ner till verkstaden och tornet.

Vid Kasernvakten fanns en post utanför grinden och en vid Vattentornet, 2a Div. och en på Floragatan, 1a Div. Kasernvakten låg i skolan och därifrån gick avlösnings patrullerna ut. En chef och två man återvände med två nog ofta trötta och frusna soldater. I vaktkuren vid vattentornet, skulle vi patrullera längs staketet ett antal meter i båda riktningarna.

Vid ett tillfälle hade dagofficeren ställt sig i vaktkuren tills soldaten kom tillbaka för att ställa sig där igen och då överföll han vakten med ett grepp runt halsen. Tumult uppstod när vakten slängde från sig officeren. Det var det hela men i fortsättningen såg vi till att kuren var tom innan vi ställde oss där med ryggen inåt.

Vid grinden in till hangarområdet stod en värnpliktig på post. Vid ett tillfälle anlände en stor personbil och stannade utanför grindarna med många höga officerare som passagerare. Vakten såg alla guldgalonerna och blängde dels på bilen och dels in till oss i vakten. Jag och flera stod i fönstret och såg på men skulle ha kallat på vaktchefen. Posten var tveksam, det kunde jag se. Jag minns inte vilken instruktion som gällde. Att en värnpliktig blev tveksam med så många galoner på armarna den saken var klar. Han öppnade utan vidare och släppte in

bilen med bl.a. ÖB. Det skulle han inte ha gjort. Det blev några dagar i buren som Zacke dömde honom till. Det kunde han göra på 40-talet. Buren låg just innanför vaktlokalen, så han fick avtjäna straffat intill brottplatsen, men det var synd om honom, för det var en fin och bra pojke. Han led ingen nämnvärd skada av att sitta i buren. Han fick ju mat ditburen men friheten saknades tillsammans med nesan att sitta i buren.

Min tid på F10

Nedtecknat av Tage Franzén

Handla på "krita".

Ängelholm i oktober 2008

I tidigare berättelse skrev jag om att vi handlade kakor i mjölkaffären. Någon fick löfte att handla på kredit. Fru Pålsson antecknade inköpen i en bok. Det spred sig bland pojkarna och många föll för frestelsen när kontanter saknades. Vi hade bara 20 kr./mån i fickpengar. Jag hörde till dem som avstod från möjligheten att handla på kredit. Det hade jag aldrig gjort. Jag har alltid varit sparsam. Fick jag en krona av någon spara jag den. Jag tror att pojkarna som hade kredit skötte detta bra. Hösten 1945 flyttade vi till Ängelholm och en del av oss hade flickvänner i Malmö. Dessa åkte vi ner till på lördagar och söndagar. Någon av pojkarna hade flyttat från sina skulder i mjölkaffären och jag fick förtroendet att ta med pengar. När jag ändå reste till Malmö kunde jag åka ut till stadsdelen "Backarna" och betala skulderna i mjölkaffären.

Min tid på F10

Nedtecknat av Tage Franzén

Pojkar med cigaretter

Ängelholm i november 2008

Ryktet spreds fort i Malmö om alla de amerikanska pojkarna från de nödlandade flygplanen. Det var dock inte bara flygande fästningar. Vi tog emot "Focke Wulf, Mosquito och Me.110" också.

Många nyfikna malmöbor, därav många flickor, begav sig till stadsdelen "backarna".

En dag blev det en för stor folksamling utanför 1 Div, förläggning. Då nyfikna flickor började krypa (eller blev indragna av US-pojkarna) in genom fönstren, tyckte vaktposten att han inte hade läget under kontroll utan kallade på hjälp från oss i vaktstyrkan i Kirsebergsskolan.

Han sköt skott i luften, enligt instruktionen. Vice chefen och två man sprang dit, en sträcka på 100-150 meter. Jag var en av de som sprang. Vi drog i benen på flickorna och drog ut ett par.

Det blev ändrade order från den dagen. Inga logement fick vara utan vakt. Vi fick bli kvar där under natten och ersattes av andra i vaktstyrkan.

Det blev en vändning i rutinerna. Det skulle alltid vara en man kvar på logementen i fortsättningen. Vi satt eller låg där. Jag vet inte hur de gjorde på de andra logementen, men jag låg fullt påklädd i uniform med koppel och pistol HV 40. (Bland helt främmande soldater från ett annat land?) Det blev avlösning för måltider.

Jobbet blev rätt bra för mig som inte var rökare. Genom amerikanska konsulatet överöstes, de som nu var i säkerhet, med cigaretter, Camel. Hårdvaluta för oss med tobaksransonering.

Jag såg en liten möjlighet att stärka min ytterst dåliga ekonomiska belägenhet. Jag hade fickorna fulla med Camel och gick ner till korvgubben vid Värnhemstorget. Han köpte villigt och jag var nog välkommen åter för flera affärer. Jag var där mer än en gång det minns jag. Hur många kronor jag fick per ask kommer jag inte ihåg men att det blev en god förstärkning i en mager kassa är helt klart.

Min tid på F10

Nedtecknat av Tage Franzén

Bulltofta sommaren 1944
Andra Världskriget

Ängelholm i november 2008

Efter överenskommelse mellan Churchill och Roosevelt började USA att flygbomba Tyskland. Jag minns inte vad avtalet kallades.

JALTA vet jag däremot mer om.

Efter Jaltakonferensen i feb. 1945 mellan Stalin, Churchill och Roosevelt bestämdes hur de skulle dela upp EUROPA efter kriget. Fröet till "Öst-Europa" såddes. Vars spår vi ännu känner och får väl göra så i många år.

FRA eller vad? fungerade. Vi visste på morgonen vad som kunde väntas. På hangar-plattorna delades vi upp i arbetslag med en bil och en furir som chef och stod beredda att ta emot flygplan som bombat i Tyskland.

Flygplanen var skadade då de kom in över Skåne. Vi var ombesatta att försöka få tag i ett oskadat bombsikte. De flesta var sönderslagna eller dumpade över havet. Vi körde med bilar vid sidan om planet tills de stannade. Någon tog sig ombord men om det gick att rädda något bombsikte vet jag inte och inte varför. Det var någon teknisk detalj experterna ville ha. Det var en order vi hade men verkligheten blev något helt annat. Vi var välorganiserade från början men efter några timmar var allt en enda röra. Efter den första landningen kom en av bilarna åter med besättning från en B 17 "Flygande Fästning" på 11 till 12 pers. Efter bara några minuter kom nästa bil körande med en annan besättning. Den besättningen var kanske från en Liberator. Så nästa och nästa. B 17 omväxlande med Liberator. Rörigt förstår alla.

Det låg en B 17 som buklandat mitt på fältet. Ett hade nästan klarat sig ner på fältet men ena vingen hade inte klarat de "spanska ryttarna" som omgärdade fältet söder ut utan störtade bara några få meter från räddningen. Den fattade eld och brann liggande i kanten på fältet. En fanjunkare Jönsson räddade några man av besättningen. Han fick senare medalj för sin insats. Dock omkom sex man ur besättningen.

Strax efter kom ytterligare en B 17 och blev liggande längs vallen ovanpå taggtråden. En besättningsman hade hoppat ut upp på kullen bland taggtråden. Utanför staketet hade en mängd åskådare (på Salleupsvägen) samlats och de kallade på mig, som gick i kanten på fältet. De pekade och skrek. Jag sprang dit i det höga gräset och såg en USA-soldat ligga på rygg med händerna över huvudet. Jag kom ju med pistolen i handen. Jag kunde då inte ett ord engelska men en vänlig åskådare talade språket och sa till soldaten: "Du är i ett neutralt land och har inget att frukta". Genom den frivillige tolken gav jag pojken besked att gå före mig mellan taggtråden och ner på fältet där nog den övriga besättningen tagit sig ner.

Alla flygplan hade skador efter beskjutning över Tyskland.

En fästning rullade utan bromsar mot ett av husen intill verkstad och ledartornet. Piloten lyckades till slut styra åt sidan men ena vingen tog i en arbetsbod och slets av. Bensinen sprutade ut från en tank i vingen. Färden var inte slut där, men efter några meter blev det stopp mot ett skyddsvärn som låg femtio meter från den närmaste villan i villaområdet.

Den junidagen nödländade ett tjugotal amerikanska plan på Bulltofta och många andra runt omkring i Skåne. Jag har tidningsurklipp med cirka femton havererade plan.

Hur gjorde vi med all besättning? Jo, vår 1:a Div. låg i "fält" som vi sa, Rinkaby och Sövde, och deras förläggning på Floragatan stod tom. Det fick bli USA pojkarnas första förläggning innan de kördes vidare till ett läger i Falun. Läsarna minns väl "Det var flickorna i Falun" på en känd melodi. Flickorna i Malmö kan jag berätta om. Det är en särskild historia.

Min tid på F10

Nedtecknat av Tage Franzén

Invasionsförsök

Ängelholm i november 2008

Våren 1944, troligen vid påsktiden, väntades tydligen ett invasionsförsök mot landet. Vi fick order om att så gott det gick blockera fältet. Alla fordon skulle köras dit ut. Allt stort som gick att rulla eller lasta på lastbilar körde vi ut, lådor och diverse bråte. På kvällen var vi lediga. Jag vet inte var jag var under kvällen men när jag var på väg hem, troligen vid midnatt, kom jag gående på Lundavägen. Mot mig kom en underofficer cyklande. Han stannade och jag skulle hälsa. "Mamma Mia" -- jag förde handen till mösskärmen. Jag saknade den! Jag bara väntade på en riktig utskällning. Han tittade bara på mig och sade: "Ta den här cykeln och åk direkt till den här adressen och beordra sergeant ? Nylén att omedelbart inställa sig på flottiljen".

På baksidan av lappen fanns nog en order. Med lättnad tog jag emot lappen och cykeln och gav mig raskt iväg.

Chocken av att jag saknade mössan och dessutom mitt i natten mött ett befäl plus hur trött jag var när jag kom till Värnhemstorget gjorde att jag gick in och satte mig i en parkerad buss. Jag hade nog sovit en stund. Vaknat och lite yrvaket gått ur bussen. Trött, men inte alkoholpåverkan. Jag hade några månader före fyllt 20 år och vet att jag inte drack alkohol före tjugooårsåldern. (Alkohol förekom inte bland oss pojkar. Brattsystemet och ekonomin hindra oss). Vi nöjde oss med en fika på "markan". Jag åkte iväg med en buss och hämtade min mössa och sedan cyklade jag brådslande iväg till angiven adress. I lägenheten rådde en dämpad feststämning och jag kände genast igen sergeant Nylén som satt vid ett piano och spelade. Efter en kort redogörelse lämnade jag lägenheten troligen lika försynt och tyst som jag kommit. Hur saken sedan utvecklades vet jag ingenting om. Någon invasion vet vi hade det inte blivit. Inte ens försök. Fältet röjdes från allt bråte senare, Jag behövde aldrig mer slita på de tunga ammunitionsådorna. Jag fick annat att göra. Jag kom hem till mitt logement, annars hade det blivit undersökning. Det vet jag. Nylén nödlandade senare med en J 20 nära Bulltofta och klarade sig.